

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **Ing. D. M.**, zastoupené Mgr. Tomášem Krutákem, advokátem se sídlem Politických vězňů 1272/21, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Ing. R. L.** a **2) TRADING UNIVERSAL s. r. o.**, se sídlem Skupova 45, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2012, čj. RR/1405/12, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 7. 2014, čj. 30 A 52/2012 - 91,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 7. 2014, čj. 30 A 52/2012 – 91, **se zrušuje.**
- II.** Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 22. 6. 2012, čj. RR/1405/12, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 22 036 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Tomáše Krutáka.
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Nýřany, odbor výstavby (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 23. 2. 2012, čj. OV-Asc/5402/2012 (dále jen „územní rozhodnutí“), rozhodl o umístění stavby „Výstavba rodinných domů V. – lokalita C. – II. etapa“ v katastrálním území V. a zamítl námitky žalobkyně. Žalobkyně podala proti územnímu rozhodnutí odvolání. Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 22. 6. 2012, čj. RR/1405/12 (dále jen „napadené rozhodnutí“) výrok I. územního rozhodnutí změnil tak, že jej doplnil o druhy jednotlivých pozemků. Ve zbytku územní rozhodnutí potvrdil.

II.

[2] Žalobkyně rozhodnutí žalovaného napadla žalobou u Krajského soudu v Plzni.

[3] V územním řízení žalobkyně vznesla několik námitek, mimo jiné i tyto tři: a) podkladová dokumentace územního rozhodnutí není v souladu s požadavky uvedenými v § 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a stavební úřad nesprávně posoudil argumenty žalobkyně ohledně aplikace tohoto ustanovení; b) stavební záměr negativně ovlivní kvalitu bydlení žalobkyně, neboť v předmětné lokalitě se zvýší počet vozidel. Tato vozidla budou podle žalobkyně při výjezdu z předmětné lokality používat namísto nově vybudovaných komunikací komunikace stávající, mj. i komunikaci v ulici, kde žalobkyně bydlí. Tyto komunikace jsou však v havarijním stavu a budou zdrojem zdraví ohrožující prašnosti převyšující hygienické normy. Stavební úřad v tomto ohledu nezjistil dostatečně skutkový stav, neboť neuložil doplnění podkladové dokumentace o dopravní studii; c) stavební úřad měl při svém rozhodnutí uložit jako podmínku územního rozhodnutí povinnost provést přístupovou komunikaci k rodinným domům jako zpevněnou pozemní komunikaci podle § 20 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

[4] V odvolání proti územnímu rozhodnutí žalobkyně znovu uplatnila i shora uvedené námítka. Měla za to, že územní rozhodnutí je nezákonné, neboť stavební úřad se s jejími námitkami nevypořádal dostatečně. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že: *„přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že stavební úřad se námitkami účastníků řízení uplatněnými v průběhu územního řízení řádně zabýval, na základě toho o nich náležitě rozhodl a v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí toto rozhodnutí jak o umístění stavby, tak o námitkách účastníků řízení řádně zdůvodnil. Tyto námítka pak odvolatel uplatnil znovu v odvolání, a jelikož se s nimi stavební úřad vypořádal náležitě, nebude se k nim odvolací orgán již znovu vyjadřovat, neboť s rozhodnutím o nich a s následným zdůvodněním stavebního úřadu se ztotožňuje.“*

[5] Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí brojila žalobou. Součástí žalobních bodů učinila rovněž shora uvedené námítka a), b) a c). Žalobkyně považovala napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a žalovanému vytkla nedostatečné zjištění skutkového stavu ve věci námítka b).

[6] Krajský soud dospěl k závěru, že námítka a) a c) se přímo nedotýkaly práv žalobkyně. Žalobkyně těmito námitkami nehájila svá práva, ale práva třetích osob. Její práva nemohla být napadeným rozhodnutím dotčena, a proto krajský soud shledal tyto námítka nedůvodnými.

[7] Námitka b) se týkala i místa, kde žalobkyně bydlí, což svědčilo možnému dotčení jejích veřejných subjektivních práv. Krajský soud však dospěl k závěru, že tato námitka je nedůvodná. Z žalobních bodů nebylo podle soudu zřejmé, do jakého práva žalobkyně mělo být zasaženo. Žalobkyně totiž netvrdila, že by se cítila dotčena na svých právech zvýšenými exhalacemi výfukových plynů či hlukem. K argumentu havarijního stavu stávající komunikace nacházející se mimo předmětnou lokalitu (dle tvrzení žalobkyně však v důsledku stavby v budoucnu potenciálně zasaženou zvýšeným provozem), soud uvedl, že v územním řízení není možné řešit kvalitu komunikací v prostoru, kterého se územní rozhodnutí nedotýká. Tuto námitku tedy krajský soud shledal rovněž nedůvodnou, a to včetně tvrzení o nedostatečném zjištění skutkového stavu v předchozím řízení.

III.

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka namítla, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost, neboť krajský soud se vůbec nezabýval jednotlivými žalobními

body. Namísto řádného odůvodnění v některých pasážích pouze odkázal na jiná rozhodnutí, aniž by podrobně rozvedl, jaký význam měly tyto převzaté závěry pro jeho vlastní rozhodování. Krajský soud pouze konstatoval, že žaloba nebyla důvodná, neboť žalobní námitky se přímo netýkaly práv stěžovatelky, a že v žalobě neuvedla, jakým konkrétním způsobem zasáhlo rozhodnutí o umístění stavby do práv stěžovatelky. Takové závěry krajského soudu jsou „rozporuplné a odůvodnění rozsudku je zmatečné“.

[10] Stěžovatelka dále namítla, že krajský soud nesprávně posoudil dotčení práv stěžovatelky. Nesouhlasila s názorem soudu, že žalobní tvrzení nevyjadřovala dotčení jejích práv. Zásah do svých práv stěžovatelka podrobně popsala v námitkách, které vznesla v územním řízení, a v odvolání proti územnímu rozhodnutí.

[11] Při přezkumu měl krajský soud vycházet nejen z žaloby, ale i ze správního spisu, na který žaloba odkazovala. Stěžovatelka specifikovala konkrétní porušení svých práv ve správním řízení. Pokud by tak soud postupoval, nedospěl by k závěru, že stěžovatelka neuvedla, jaká její veřejná subjektivní práva byla porušena. Soud se měl zabývat tím, že se žalovaný a stavební úřad dostatečně nevypořádali s námitkami, které stěžovatelka uplatnila v územním řízení a v odvolání proti územnímu rozhodnutí. Krajský soud měl rovněž zkoumat, zda napadené rozhodnutí a územní rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

IV.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s názorem krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu pro nesrozumitelnost se Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně vyjádřil. Například v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 – 130, uvedl, že „za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.“ Není pochyb, že rozsudek krajského soudu je srozumitelný a je bezpečně zřejmé, jak soud rozhodl.

[16] Bezpečně zřejmé je rovněž to, proč tak krajský soud rozhodl. K nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů je k dispozici bohatá soudní judikatura. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 – 64, a ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 – 245, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Námitce stěžovatelky o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu nelze přisvědčit. Krajský soud se zabýval všemi žalobními body a dospěl k závěru, který náležitě a srozumitelně odůvodnil. Citoval-li

v odůvodnění svého rozsudku judikaturu jiných soudů, doplnil ji i patřičným komentářem a dostatečně vyložil, jaký význam měly takto převzaté závěry pro rozhodnutí v projednávané věci. Kasační stížností napadený rozsudek tedy není nepřezkoumatelný.

[17] Krajský soud správně posoudil otázku účastenství stěžovatelky v územním řízení. Stěžovatelka byla účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení jsou účastníky územního řízení i osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Stěžovatelka je vlastníkem rodinného domu a parcely č. 233/1 v k. ú. V. nacházejících se v bezprostřední blízkosti umístěvané stavby. Správní orgány nezpochybňovaly účastenství stěžovatelky v územním řízení. Z postavení účastníka územního řízení jí plynulo právo podávat k záměru posuzovanému v územním řízení námitky. Toto právo je upraveno v § 89 odst. 4 stavebního zákona, z něž vyplývá, že osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a), b) a d), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí správně citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, čj. 2 As 10/2007 – 83, ve kterém Nejvyšší správní soud vyjádřil názor, že *„je-li účastenství určité osoby (kromě navrhovatele) odvozeno od možnosti dotčení jeho práv, pak v mezích tohoto možného dotčení práv mu přísluší výkon účastnických práv a ochrana jeho hmotných práv. To znamená, že vyjádření a námitky, které je takový účastník v řízení oprávněn uplatnit, se musejí vztahovat k jeho právům.“*

[18] V územním řízení stěžovatelka vznesla celkem sedm námitek, v nichž argumentovala především nesouladem podkladové dokumentace s právními předpisy, polemizovala s vhodností zvoleného řešení projednávaného záměru a jeho podmínek a navrhla vlastní řešení. Takové námitky však nemohly být úspěšné, neboť se nevztahovaly k vlastním subjektivním právům stěžovatelky. Úspěšnou námitkou nemohl být ani obecný požadavek na dodržování právních předpisů (viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, čj. 2 As 10/2007 – 83). Nejvyšší správní soud přisvědčil názoru krajského soudu, že námitky a) a c) se nevztahovaly k přímému dotčení vlastnického práva stěžovatelky územním rozhodnutím.

[19] Krajský soud rovněž dospěl ke správnému závěru, že v případě námitky b) se jednalo o odlišnou situaci. Nejvyšší správní soud se však již neztotožnil s názorem, že z formulace této námitky dostatečně neplyne dotčení práv stěžovatelky. Stěžovatelka v žalobě výslovně uvedla, že *„současná potřeba dopravně odbavit více než 100 vozidel (...) bude logicky znamenat bromadění vozidel v příslušné lokalitě bez možnosti rychlého odjezdu.“* Dále pak zdůraznila, že *„dosavadní komunikace (pozn. NSS, tedy i ulice V C., kde stěžovatelka bydlí) jsou zdrojem zdraví ohrožující prašnosti zásadně převyšující hygienické normy.“* Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nelze u těchto argumentů tvrdit, že nejsou dostatečně konkrétní a že z nich dostatečně nevyplývá dotčení práv stěžovatelky. Byť tak nečiní zcela výslovně, je zcela nepochybné, že se cítí dotčena zvýšením provozu na komunikaci, kde bydlí, a to zvýšením prašnosti a zvýšením množství projíždějících vozidel. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, čj. 1 As 68/2008 – 126, vyslovil názor, že dotčení práv může spočívat např. i ve zvýšení dopravy na komunikaci, kterou budou s určitou pravděpodobností používat návštěvníci nákupního centra, jehož umístění je předmětem územního řízení. Shodně pojímá dotčení práv také doktrína, podle níž přímým dotčením práv lze rozumět i *„dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu (např. velkosklad, který bude zásobován denně příjezdějícími a odjíždějícími kamiony pohyblivými se tak v bezprostřední blízkosti okolních staveb a pozemků apod.)“* [Malý, S., Nový stavební zákon s komentářem. Praha, ASPI 2007, str. 113]. Námitka stěžovatelky směřovala ponejvíce proti možné budoucí prašnosti spíše než proti exhalacím a hluku. Zdrojem této prašnosti podle stěžovatelky bude špatný stav komunikací v kombinaci s jejich zvýšeným využíváním.

Zákaz používání této komunikace osobám bez trvalého bydliště v dané ulici je stejně jako oprava této komunikace jedním z možných, ale nikoli jediným řešením problému. Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil názoru krajského soudu, že tuto námitku stěžovatelky lze označit za nedůvodnou jen proto, že netvrdila přímé dotčení svých práv. Krajskému soudu lze přisvědčit, že postoj stěžovatelky v územním řízení a v řízení před krajským soudem nebyl konfrontační do té míry, že by se dovolávala např. znemožnění novým obyvatelům užívat ulici V C., ale usilovala o opravu povrchu této komunikace. Ani to však neumožňuje shledat tuto námitku natolik nesouvisející, aby se jí krajský soud nemohl zabývat. Tím spíše, pokud je současně namítáno neprovedení dopravní studie, která by posoudila uvedené dopravní problémy. Požadavek na (alespoň) opravu komunikace V C., která není zahrnuta v územním rozhodnutí, proto nelze považovat za argument proti dotčení práv stěžovatelky.

[20] Ve správních řízeních vedených dle stavebního zákona je stavební úřad povinen vyhodnotit skutečnosti obsažené v námitkách účastníka řízení nejprve z hlediska, zda zakládají účastenství osoby, která je uplatňuje. Je-li tato podmínka splněna, je stavební úřad povinen námitky účastníka věcně projednat a po meritorní stránce o nich rozhodnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, čj. 1 As 80/2008 – 68 a ze dne 31. 7. 2013, čj. 7 As 17/2013 – 25).

[21] Stěžovatelka žalovanému, resp. stavebnímu úřadu vytkla, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně nezabýval jejími námitkami a své rozhodnutí řádně neodůvodnil. Krajský soud správně poznamenal, že rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003 - 56, č. 534/2005 Sb. 1 Afs 106/2012 NSS). Závěry napadeného rozhodnutí je tedy nutno vykládat v kontextu územního rozhodnutí.

[22] Nejvyšší správní soud však nepřisvědčil názoru krajského soudu, že argumentaci stavebního úřadu stran stěžovatelčiny námitky b) bylo možné označit za přiléhavou a vyčerpávající. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí (zejm. strana 7) omezil na stručné a obecné konstatování, že se stavební úřad řádně vypořádal se stěžovatelčinými námitkami již předtím uplatněnými v územním řízení a nebude se proto k nim již znovu vyjadřovat. Takové odůvodnění bylo problematické. Ve vztahu k námitce týkající se dopravní obslužnosti lokality žalovaný pouze vyjádřil názor, že námitky stěžovatelky (o nutnosti dvojího odbočování vlevo s předností v jízdě protijedoucím vozidlům, hromadění vozidel před výjezdem na silnici II/203) jsou ničím nepodloženými názory. Podle žalovaného je způsob odbočování na odpovědnosti řidičů. K absenci dopravní studie žalovaný uvedl, že záměr byl posouzen dotčeným orgánem na úseku dopravy a dopravním inspektorátem. Takové odůvodnění neobstojí. Ve vztahu k možnému dotčení práv stěžovatelky neposkytuje žádné informace a důvody, proč jsou námitky stěžovatelky nedůvodné. Napadené rozhodnutí neumožňuje žádnou konkrétní představu, jak bude situace v lokalitě z uvedených hledisek vypadat a zda a popřípadě jak ovlivní poměry v okolí. Rozhodně nemůže dostačovat obecný poukaz na odpovědnost každého konkrétního řidiče za řešení vzniklé dopravní situace. Argument tohoto typu lze uplatnit téměř kdykoli a nic nevypovídá o celkových poměrech v území. Úkolem žalovaného v napadeném rozhodnutí bylo přesvědčivě vysvětlit, proč byly námitky stěžovatelky v územním řízení a v odvolání nedůvodné. To se žalovanému nepodařilo.

[23] Nepostačuje ani poukaz na souhlas orgánu na úseku dopravy či inspektorátu Policie ČR z hlediska bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Žalovaný pouze zmiňuje existenci uvedených stanovisek, neuvádí však žádná konkrétní zjištění či důvody v nich uvedené. To je ve věci podstatné, neboť v případě, že by uvedená stanoviska obsahovala vypořádání hledisek, jež stěžovatelka v územním řízení připomínala, nemusel by pouhý odkaz na taková

stanoviska, bez jejich dalšího hodnocení stavebním úřadem, představovat takový deficit, pro který by bylo nezbytné zrušit meritorní rozhodnutí o umístění stavby. V tomto je nepřesná stěžovatelčina interpretace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 4 As 25/2009 – 163, pokud požaduje bezvýhradně ve všech případech vlastní hodnocení správním orgánem i tehdy, pokud tytéž okolnosti vypořádává též stanovisko dotčeného orgánu. Tak tomu však nebylo. Stručné stanovisko Policie ČR, územního odboru Plzeň – sever, dopravního inspektorátu, ze dne 30. 6. 2011, pouze doporučuje otevřená parkovací stání na jednotlivých pozemcích a podélné parkování ve směru jízdy. Nevyjadřuje se k celkové situaci v lokalitě z hlediska plynulosti odjezdu či příjezdu do lokality C. množstvím vozidel, která budou lokalitu využívat, očekávatelným využitím alternativní komunikace V C. a rovněž případným vlivem vozidel čekajících na odjezd či vjezd na okolí. Obdobně je tomu v případě časově předcházejícího stanoviska Městského úřadu Nýřany, odboru dopravy ze dne 22. 7. 2010. To, kromě jiného, stanoví technické požadavky na komunikační napojení na silnici II. třídy a rovněž zajištění dopravní obslužnosti při realizaci samotné výstavby. Ani poukaz na to, že dopravní značení, zařízení, rozhledové poměry a parametry pro plynulé odbočování, budou předmětem následného samostatného rozhodnutí dotčeného správního orgánu, nemění nic na tom, že stanovisko dotčeného orgánu ze dne 22. 7. 2010 neobsahuje skutečnosti, které by vysvětlovaly nedůvodnost stěžovatelčiných námitek.

[24] Shora uvedené výhrady platí rovněž pro odůvodnění územního rozhodnutí. Rovněž z něj nelze zjistit, z jakých konkrétních důvodů stavební úřad zamítl námitku stěžovatelky. Argument, že předmětem posouzení nebylo v případě umístění stavby C. – II. etapa napojení na silnici II/203, ale napojení na komunikace I. etapy, nic nevypovídá o tom, z jakých důvodů nemohla být námitka důvodná. Ani stavební úřad patrně nepředpokládal, že by dopravní napojení lokality ve II. etapě sloužilo „pouze“ k zajištění dostupnosti mezi oběma lokalitami plánovaných rodinných domů (I. a II. etapou) a že by se tedy umístění stavby II. etapy na celkové dopravní situaci vůbec neprojevovalo. Ve vztahu k námitkám stěžovatelky tedy bylo třeba námitku věcně vypořádat bez ohledu na to, o kterou etapu výstavby se jedná. Proč takovým vypořádáním není poukaz na stanoviska dotčených orgánů, je uvedeno výše. Stavebnímu úřadu lze přisvědčit potud, že zákonnost rozhodnutí o umístění stavby se v tomto případě neodvívá od toho, kdy a v jakém rozsahu případně dojde k renovaci přilehlých ulic. Stěžovatelce skutečně nesvědčí právo požadovat všeobecné zlepšení podmínek v území. Má však právo na uspokojivé vysvětlení, proč byly nedůvodné její výhrady týkající se dotčení jejího vlastnického práva k sousedící stavbě a pozemku. Uspokojivým vysvětlením bezpochyby nemůže být zcela obecný a konkrétními údaji nepodložený názor stavebního úřadu, že *„je málo pravděpodobné, že účastníci budou k výjezdu z obytné zóny využívat i stávající komunikace V C., D. a Z. F., které jsou podle účastníků v současné době v havarijním stavu, neboť jim jistě bude více vyhovovat využívat nové komunikace s výjezdy na silnici II/203 vybudované v I. etapě.“*

[25] Z napadeného rozhodnutí ani z územního řízení tedy nevyplývá, na základě jakých úvah a jakých skutkových zjištění považoval žalovaný argumentaci stěžovatelky ohledně této námítky za lichou. Žalovaný, resp. stavební úřad proto postupoval nesprávně, pokud v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl jen obecné a nekonkrétní úvahy o nedůvodnosti a spekulativnosti vznesené námítky. Odpovědnosti za dostatečné zjištění skutkového stavu se v tomto případě nemohl zprostit ani blíže neodůvodněným odkazem na stanoviska dotčených orgánů.

[26] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisech a pro tuto vadu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit – je tedy naplněn důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu zrušil. Současně zrušil i rozhodnutí žalovaného, protože již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup dány důvody

(§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.), a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[27] Vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem je řízení před správními soudy skončeno, Nejvyšší správní soud rozhodl rovněž o celkových nákladech soudního řízení podle § 110 odst. 3, věta druhá s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů jak v řízení před krajským soudem, tak v řízení o kasační stížnosti. Náhrada nákladů řízení zahrnuje odměnu zástupce stěžovatelky za dva úkony právní služby po 2100 Kč (převzetí věci, podání žaloby) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění účinném do 31. 12. 2012 a za dva úkony právní služby po 3100 Kč (účast u ústního jednání před krajským soudem dne 27. 6. 2014 a podání kasační stížnosti) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. g) a d) advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2013. K vypočtené odměně je pak nutno přičíst náhradu hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy částku 1200 Kč. Takto vypočtená odměna a náhrada hotových výdajů byla dále zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 2436 Kč, kterou je zástupce stěžovatele povinen odvést podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem za podání žaloby (3000 Kč) a za podání kasační stížnosti (5000 Kč) činí celková výše přiznaných nákladů řízení 22 036 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám jejího zástupce ve lhůtě stanovené ve výroku tohoto rozsudku. Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že nerozhodoval o cestovním k ústnímu jednání u krajského soudu a o náhradě za promeškaný čas zástupce stěžovatelky, neboť stěžovatel v průběhu soudního řízení nepředložil žádné podklady, podle kterých by soud mohl tuto částku vyčíslit. Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem ani nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim vznikly náklady, a nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání jiných nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. února 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu